

عنوان مقاله:

رموز و اشارات عرفانی در غزلیات فخرالدین عراقی

محل انتشار:

مجله عرفانیات در ادب فارسی، دوره 6، شماره 24 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 39

نویسندگان:

مهدی رحیمی
سمیه موسوی فرد

خلاصه مقاله:

تامل در اندیشه‌های شاعران از پژوهش‌های مهم ادبی به شمار می‌آید. یکی از این اندیشه‌ها یا مضامین، عرفان است. عرفان با ادبیات بویژه ادبیات فارسی پیوندی ناگسستنی دارد. از زمانی که عرفان راه خود را در شعر فارسی باز کرد و مضامین عرفانی بر پایه عشق به ذات پروردگار به رشته نظم کشیده شد، ادبیات فارسی شکوفا شد و تکامل یافت. یکی از شاعرانی که می‌توان اشارات عرفانی را در اشعارش به خصوص غزلیاتش دید، فخرالدین عراقی - شاعر قرن هفتم هجری قمری - است. اشعار این شاعر عارف علی‌رغم جایگاهی که در غزل عرفانی دارد تاکنون از این نظر بررسی نشده است. نگارندگان در این تحقیق سعی کرده‌اند تا رموز و اشارات عرفانی در غزلیات عراقی را باز نمایند. نتایج تحقیق حاکی از آن است که خمیرمایه اصلی غزل عراقی را عرفان و ذیل آن عشق به خصوص عشق حقیقی یا عرفانی تشکیل می‌دهد و مضامین قلندری، خمیره، بی‌ارزشی دنیا و امور مادی، وحدت وجود، فنا و بقا، تجلی، ذکر حق و رازپوشی عارفانه از دیگر مضامین عرفانی غزلیات او است.

کلمات کلیدی:

Mysticism, Love, Fakhroddin Eraghi's Ghazal, عرفان, عشق, غزل فخرالدین عراقی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1724823>

